TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. balandžio 14 d.*

Byloje C-110/03

dėl 2003 m. kovo 10 d. Teisingumo Teismui pagal EB 230 straipsnį pateikto ieškinio dėl panaikinimo

Belgijos Karalystė, atstovaujama iš pradžių A. Snoecx, vėliau – E. Dominkovits, padedamų advokatų D. Waelbroeck ir D. Brinckman, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą G. Rozet, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: prancūzų.

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos K. Manji, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusios į bylą šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský (pranešėjas) ir U. Lõhmus,

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorė M.-F. Contet, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. rugsėjo 29 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2004 m. gruodžio 16 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Belgijos Karalystė prašo panaikinti 2002 m. gruodžio 5 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 2204/2002 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo valstybės pagalbai, teikiamai užimtumui (OL L 337, p. 3 ir pataisa OL L 349, p. 126, toliau – ginčijamas reglamentas).

2 Teisingumo Teismo pirmininkas 2003 m. rugsėjo 19 d. Nutartimi leido Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei įstoti į bylą Europos Bendrijų Komisijos pusėje. 2003 m. lapkričio 24 d. laišku ši valstybė narė pranešė, kad ji atsisako pateikti įstojimo į bylą paaiškinimą.

Teisinis pagrindas

3 EB 89 straipsnis nustato:

„Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir pasikonsultavusi su Europos Parlamentu, kvalifikuotąja balsų dauguma gali priimti atitinkamus 87 ir 88 straipsnių taikymo reglamentus ir konkrečiai nustatyti 88 straipsnio 3 dalies taikymo sąlygas bei pagalbos kategorijas, kurioms ši tvarka netaikoma."

4 EB 136 straipsnis skelbia:

„Bendrija ir valstybės narės <...> mano, jog tikslinga didinti užimtumą, skatinti kurti geresnes gyvenimo bei darbo sąlygas, kad palaikant jų gerėjimą būtų galima siekti jų suderinimo, deramą socialinę apsaugą, socialinių partnerių dialogą, žmonių išteklių plėtotę siekiant pastoviai didelio užimtumo ir kovojant su socialine atskirtimi.

<...>"

5 Pagal EB 137 straipsnio 1 dalį, galiojusią iki Nicos sutarties:

„Siekdama 136 straipsnyje keliamų tikslų, Bendrija remia ir papildo valstybių narių veiklą šiose srityse:

— visų pirma darbo aplinkos gerinimo siekiant rūpintis darbuotojų sveikata ir sauga,

— darbo sąlygų,

— darbuotojų socialinio draudimo ir socialinės apsaugos,

— iš darbo rinkos išstumtų asmenų integracijos nepažeidžiant 150 straipsnio,

— moterų ir vyrų lygybės dėl galimybių darbo rinkoje ir požiūrio darbe."

6 Paskelbus, kad Taryba teisės aktus priima kvalifikuotąja dauguma, EB sutarties 137 straipsnio 3 dalyje buvo numatyta:

„Tačiau Taryba <...> vieningai priima teisės aktus šiose srityse:

<...>

— finansinių įnašų užimtumui ir darbo vietų kūrimui skatinti, išskyrus su Socialiniu fondu susijusias nuostatas."

7 1998 m. gegužės 7 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 994/98 dėl Europos bendrijos steigimo sutarties (87) ir (88) straipsnių taikymo kai kurioms horizontalios valstybės pagalbos rūšims (OL L 142, p. 1) ketvirta konstatuojamoji dalis patikslina:

„<...> Komisija yra taikiusi Sutarties (87) ir (88) straipsnius daugelyje sprendimų ir yra išsakiusi savo nuostatą daugelyje pranešimų; <...> atsižvelgiant į Komisijos didelę

patirtį taikant Sutarties (87) ir (88) straipsnius ir tų nuostatų pagrindu paskelbtus Komisijos tekstus, tam, kad būtų užtikrinta veiksminga priežiūra ir supaprastintas administravimas nesilpninant Komisijos monitoringo, reikėtų, jog tose srityse, kuriose Komisija turi pakankamai patirties apibrėžti bendrus suderinamumo kriterijus, ji, remdamasi šiais reglamentais, turėtų galimybę pareikšti, kad kai kurios pagalbos rūšys pagal vieną arba daugiau Sutarties (87) straipsnio 2 ir 3 dalies nuostatas neprieštarauja bendrajai rinkai ir joms neturi būti taikoma Sutarties (88) straipsnio 3 dalyje nustatyta tvarka."

8 Reglamento Nr. 994/98 5 konstatuojamoji dalis išdėstyta taip:

„<...> grupinių išimčių reglamentais bus galima pasiekti daugiau skaidrumo ir teisinio tikrumo <...>" (Pataisytas vertimas)

9 Pagal Reglamento Nr. 994/98 1 straipsnį:

„1. Šio reglamento 8 straipsnyje numatyta tvarka priimtais reglamentais ir remdamasi Sutarties (87) straipsniu, Komisija gali paskelbti, kad pagalba neprieštarauja bendrajai rinkai, ir informuoti Komisijos, kaip reikalaujama Sutarties (88) straipsnio 3 dalyje, nebūtina apie:

a) pagalbą, skiriamą:

<...>

iv) užimtumui ir mokymui;

<...>

2. Šio straipsnio 1 dalyje minimuose reglamentuose kiekvienai pagalbos rūšiai nurodoma:

a) pagalbos tikslas;

b) pagalbos gavėjų rūšys;

c) didžiausias pagalbos dydis, išreikštas arba pagalbos intensyvumu, nustatytu tinkamų išlaidų grupei, arba didžiausiomis pagalbos sumomis;

d) pagalbos kaupimo sąlygos;

e) monitoringo sąlygos, kaip tai apibrėžta 3 straipsnyje.

<...>"

10 Ginčijamas reglamentas buvo priimtas remiantis Reglamentu Nr. 994/98.

11 Pagal ginčijamo reglamento 1 straipsnį:

„1. Šis reglamentas taikomas planams, kurie pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį laikomi valstybės pagalba ir suteikia pagalbą darbo vietoms kurti, pagalbą palankių sąlygų neturintiems ir neįgaliesiems darbuotojams įdarbinti arba pagalbą neįgaliųjų darbuotojų įdarbinimo papildomoms išlaidoms padengti.

2. Šis reglamentas taikomas pagalbai visuose sektoriuose <...>

Jis netaikomas nei pagalbai, suteiktai anglių ar laivų statybos sektoriuose, nei darbo vietoms kurti skirtai pagalbai 4 straipsnio prasme, suteiktai transporto sektoriuje. Apie tokią pagalbą ir toliau reikia iš anksto pranešti Komisijai pagal Sutarties 88 straipsnio 3 dalį.

<...>"

12 Šio reglamento 2 straipsnis nustato:

„Šiame reglamente:

<...>

f) „palankių sąlygų neturintis darbuotojas“ reiškia bet kurį asmenį, priklausantį kategorijai, kuriai sunku patekti į darbo rinką be paramos, t. y. asmenį, atitinkantį bent vieną iš šių kriterijų:

i) bet kuris asmuo, jaunesnis nei 25 metų amžiaus arba nuo kurio dieninio mokslo baigimo nepraėjo dveji metai ir kuris prieš tai nebuvo pradėjęs dirbti pirmo reguliariai apmokamo darbo;

<...>

vii) bet kuris ilgalaikis bedarbis, t. y. bet kuris asmuo, per pastaruosius 16 mėnesių nedirbęs 12 mėnesių arba per pastaruosius aštuonis mėnesius nedirbęs šešis mėnesius, jei tai jaunesnis nei 25 metų asmuo;

<...>“

13 Pagal ginčijamo reglamento 3 straipsnio 1 dalį:

„1. Išskyrus 9 straipsnio nuostatas, pagalbos planai, atitinkantys visas šio reglamento sąlygas, Sutarties 87 straipsnio 3 dalies prasme neprieštarauja bendrajai rinkai ir atleidžiami nuo Sutarties 88 straipsnio 3 dalyje nustatyto pranešimo reikalavimo, jei:

a) pagal tokį planą teikiama pagalba atitinka šio reglamento sąlygas;

b) plane pateikiama aiški nuoroda į šį reglamentą, nurodant jo pavadinimą ir skelbimo *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* nuorodą".

14 Šio reglamento 4 straipsnio, pavadinto „Darbo vietų kūrimas" 1–3 dalyse numatyta:

„1. Pagalbos planai darbo vietoms kurti ir pagalba, kuri gali būti suteikta pagal tokį planą, turi atitikti 2, 3 ir 4 dalių sąlygas.

2. Jei darbo vietos kuriamos srityse arba sektoriuose, kurie pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies a ir c punktus pagalbos suteikimo metu neturi teisės į pagalbą regionams, bendrosios pagalbos intensyvumas neturi būti didesnis kaip:

a) 15 %, jei tai yra mažos įmonės;

b) 7,5 %, jei tai yra vidutinės įmonės.

3. Jei darbo vietos kuriamos srityse arba sektoriuose, kurie pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalies a ir c punktus pagalbos suteikimo metu turi teisę į pagalbą regionams, grynosios paramos intensyvumas neturi būti didesnis kaip pagalbos regionų investicijoms atitinkama riba, nustatyta kiekvienai valstybei narei Komisijos

patvirtintame ir pagalbos suteikimo metu taikomame žemėlapyje: todėl turi būti atsižvelgta, *inter alia,* į daugelį sektorių apimančias gaires dėl regioninės pagalbos stambiems investiciniams projektams.

<...>"

15 2002 m. kovo 19 d. Komisijos pranešime – Daugelį sektorių apimančiose gairėse dėl regioninės pagalbos stambiems investiciniams projektams teikimo (OL C 70, p. 8, toliau – daugelį sektorių apimančios gairės), ypač jo 27 straipsnyje, buvo numatytas draudimas teikti valstybės pagalbą investiciniams projektams juodosios metalurgijos sektoriuje.

16 Pagal minėto reglamento 4 straipsnio 4 ir 5 dalis:

„4. 2 ir 3 dalyse nustatytos aukščiausios ribos taikomos pagalbos intensyvumui, apskaičiuotam procentu nuo dvejų metų darbo užmokesčio sąnaudų, susijusių su darbo vietomis, sukurtomis tokiomis sąlygomis:

a) sukurtos darbo vietos turi parodyti, palyginti su 12 pastarųjų mėnesių vidurkiu, darbuotojų skaičiaus grynąjį padidėjimą ir atitinkamame vienete, ir įmonėje;

b) sukurtos darbo vietos turi būti išlaikomos bent trejus metus, o jei tai yra mažos ar vidutinės įmonės, dvejus metus; ir

c) sukurtose darbo vietose įdarbinti darbuotojai turi būti niekada neturėję darbo arba būti praradę ar prarandantys prieš tai turėtą darbą.

5. Jei pagalba skiriama darbo vietoms kurti pagal planą, kuris pagal šį straipsnį atleidžiamas nuo pranešimo reikalavimo, pagal 5 arba 6 straipsnio sąlygas įdarbinant palankių sąlygų neturintį darbuotoją arba neįgalųjį darbuotoją gali būti suteikta papildoma pagalba."

17 Minėto reglamento 5 straipsnis „Palankių sąlygų neturinčių darbuotojų ir neįgaliųjų darbuotojų įdarbinimas" nustato:

„1. Pagalbos planai, skirti bet kuriai įmonei įdarbinti palankių sąlygų neturinčius darbuotojus ir neįgaliuosius darbuotojus, ir pagal tokį planą suteikiama bet kokia pagalba turi atitikti 2 ir 3 dalių sąlygas.

2. Bendrosios pagalbos, susijusios su palankių sąlygų neturinčio darbuotojo arba darbuotojų ir neįgaliojo darbuotojo ar darbuotojų įdarbinimu, intensyvumas, apskaičiuotas kaip darbo užmokesčio sąnaudų per vienerių metų po įdarbinimo laikotarpį procentas, neturi būti didesnis kaip 50 % palankių sąlygų neturintiems darbuotojams ir 60 % neįgaliesiems darbuotojams.

<...>"

18 Ginčijamo reglamento 6 straipsnis „Papildomos sąnaudos, susijusios su neįgaliųjų darbuotojų užimtumu“ numato:

„1. Pagalbos planai, skirti įdarbinti neįgaliuosius darbuotojus ir pagal tokį planą suteikiama bet kokia pagalba turi atitikti 2 ir 3 dalių sąlygas.

2. Minėta pagalba kartu su pagal 5 straipsnį suteikta pagalba neturi būti didesnė už lygį, kurio reikia norint kompensuoti produktyvumą, sumažėjusį dėl darbuotojo arba darbuotojų negalios, ir bet kuriuos iš tokių sąnaudų:

a) patalpų pritaikymo sąnaudos;

b) įdarbinančių darbuotojų sąnaudos, susijusios tik su jų laiku, skirtu padėti neįgaliajam darbuotojui arba darbuotojams;

c) jiems skirtos įrangos pritaikymo arba įsigijimo sąnaudos,

kurios yra papildomos išlaidos prie tų, kurias pagalbos gavėjas būtų patyręs įdarbindamas ne neįgaliuosius darbuotojus, per bet kurį laikotarpį, kuriam neįgalusis darbuotojas ar darbuotojai faktiškai įdarbinami.

<...>“

19 Savo 2 ir 3 dalyse patikslinęs, kad pagalba pagal planus, kurie šio reglamento 4 straipsniu atleidžiami nuo pranešimo reikalavimo, negali būti sujungiama su jokia kita Sutarties 87 straipsnio 1 dalies prasme teikiama valstybės pagalba, to paties reglamento 8 straipsnis savo 4 dalyje nustato:

„Taikant išlygą 2 ir 3 dalims, pagalba pagal planus, kurie šio reglamento 5 ir 6 straipsniais atleidžiami nuo pranešimo reikalavimo, gali būti sujungiama su kita valstybės pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį teikiama pagalba arba kitu Bendrijos finansavimu, padengiant tas pačias išlaidas, taip pat ir su straipsnio 2 ir 3 dalis atitinkančia pagalba pagal planus, kurie šio reglamento 4 straipsniu atleisti nuo pranešimo reikalavimo taikymo, jei dėl tokio sujungimo bendrosios pagalbos intensyvumas neviršija 100 % darbo užmokesčio sąnaudų per bet kurį laikotarpį, kuriam įdarbinamas vienas ar keli darbuotojai."

20 Ginčijamo reglamento 9 straipsnio 4 dalyje nustatyta:

„Pagalbos planams, skirtiems skatinti įdarbinti darbuotojų, kurie nėra 2 straipsnio f dalyje apibrėžti kaip palankių sąlygų neturintys darbuotojai, kategorijas, ir toliau taikomas Sutarties 88 straipsnio 3 dalyje nurodytas pranešimo reikalavimas, jei nuo jo neatleidžiama pagal 4 straipsnį. Pranešdamos valstybės narės pateikia Komisijai įvertinti argumentus, įrodančius, kad suinteresuotieji darbuotojai neturi palankių sąlygų. Šiuo atveju taikomas 5 straipsnis."

21 2001 m. sausio 12 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 70/2001 dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo valstybės pagalbai mažoms ir vidutinėms įmonėms (OL L 10, p. 33) 3 straipsnio 2 dalyje yra įtvirtinama tokia pati nuostata kaip ir ginčijamo reglamento 3 straipsnio 1 dalyje, kurio nuostatos pateikiamos šio sprendimo 13 punkte.

22 Dėl valstybės pagalbos mažoms ir vidutinėms įmonėms Reglamento Nr. 70/2001 4 straipsnis numato:

„1. Pagalba investicijoms į materialųjį ir nematerialųjį turtą Bendrijoje arba už jos ribų neprieštarauja bendrajai rinkai pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalį ir jai netaikomas reikalavimas informuoti pagal Sutarties 88 straipsnio 3 dalį, jeigu ji atitinka sąlygas, išdėstytas nuo 2 iki 6 dalies.

<...>

6. Jeigu pagalbos dydis apskaičiuojamas, remiantis sukurtomis darbo vietomis, jis išreiškiamas išlaidų darbo apmokėjimui sukurtose darbo vietose per dvejų metų laikotarpį procentine dalimi, laikantis tokių sąlygų:

a) darbo vietų sukūrimas susijęs su investicijų į materialųjį arba nematerialųjį turtą projekto įgyvendinimu. Darbo vietos bus sukurtos per trejus metus nuo investicijos pabaigos;

b) dėl investicinio projekto padidės bendras tos įmonės darbuotojų skaičius, palyginti su vidutiniu darbuotojų skaičiumi per pastaruosius dvylika mėnesių; ir

c) sukurtos darbo vietos bus išlaikytos mažiausiai penkerius metus."

Dėl ieškinio

23 Grįsdama savo prašymą panaikinti ginčijamą reglamentą Belgijos Karalystė nurodo tris pagrindus.

24 Pirmasis ieškinio pagrindas susijęs su Reglamentu Nr. 994/98 suteiktų įgaliojimų ribų pažeidimu, nes ginčijamas reglamentas neužtikrina Reglamento Nr. 994/98 5 konstatuojamoje dalyje nustatyto skaidrumo bei teisinio saugumo tikslo (pirma dalis) ir sugriežtina pagalbos užimtumui tvarką, nors pagal Reglamentą Nr. 994/98 Komisija buvo įgaliota tik kodifikuoti egzistuojančią praktiką (antra dalis).

25 Antrasis ieškinio pagrindas yra susijęs su bendrųjų Bendrijos teisės principų, t. y. subsidiarumo, proporcingumo, Bendrijos veiksmų darnumo ir nediskriminavimo, pažeidimu.

26 Trečiasis ieškinio pagrindas susijęs su Sutarties pažeidimu, nes įsigaliojus EB 137 straipsnio 3 daliai, kuri į Sutartį įtraukta Amsterdamo sutartimi, ginčijamas reglamentas nebegalėjo būti priimtas remiantis Reglamentu Nr. 994/98.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo

Dėl pirmos pirmojo ieškinio pagrindo dalies

27 Pirma pirmojo ieškinio pagrindo dalimi Belgijos Karalystė tvirtina, kad ginčijamam reglamentui trūksta aiškumo. Šiuo klausimu reikia pastebėti, kad nors ieškovė iš tikrųjų tai nurodo – tai išplaukia ir iš jo pavadinimo – ieškinio pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 994/98 pažeidimu, kontekste šis kaltinimas yra susijęs su bendrojo teisinio saugumo principo pažeidimu. Iš tikrųjų iš paties ieškinio turinio išplaukia, kad Belgijos vyriausybė tiesiogiai kaltina tuo, jog ginčijamu reglamentu „buvo pažeistas teisinio saugumo principas", ir šį kaltinimą papildomai grindžia Teisingumo Teismo praktika, susijusia su šiuo bendruoju principu. Galiausia, nurodydama tolesnį ieškinio pagrindą, ši vyriausybė nurodo keleto „kitų" bendrųjų teisės principų pažeidimą.

28 Šiuo atveju minėta vyriausybė, siekdama remtis šiuo bendruoju principu, nurodo Reglamento Nr. 994/98 5 konstatuojamąją dalį, kurioje skelbiama, kad „grupinių išimčių reglamentais bus galima pasiekti daugiau skaidrumo ir teisinio saugumo".

29 Todėl minėtą kaltinimą reikėtų nagrinėti kaip susijusį su bendruoju teisinio saugumo principu.

30 Reikia priminti, kad teisinio saugumo principas yra vienas iš pagrindinių Bendrijos teisės principų, kuris, *inter alia,* reikalauja, kad teisės aktai būtų aiškūs ir tikslūs tam, jog teisės subjektai galėtų aiškiai žinoti savo teises ir pareigas ir atitinkamai jomis remtis (žr. 1981 m. liepos 9 d. Sprendimą *Gondrand Frères ir Garancini,* 169/80, Rink. p. 1931 ir 1996 m. vasario 13 d. Sprendimo *Van Es Douane Agenten,* C-143/93, Rink. p. I-431, 27 punktą).

31 Vis dėlto, jei kyla tam tikras netikrumas dėl teisės normos prasmės ir turinio, kai pareiškiamas toks, kaip yra šioje byloje, ieškinys, kuriame Belgijos Karalystė savo kaltinimus iš esmės grindžia hipotetinėmis aplinkybėmis, reikia tik išanalizuoti, ar nagrinėjamas teisės aktas yra toks neaiškus, kad valstybė narė negali išsklaidyti galimų abejonių dėl ginčijamo reglamento turinio arba prasmės.

32 Visų pirma, Belgijos vyriausybės teigimu, aiškumo trūkumas išplaukia iš į ginčijamą reglamentą įtrauktų nuostatų dalinės kolizijos su įvairiuose Bendrijos tekstuose, kaip antai 1998 m. kovo 10 d. gairės dėl regioninės pagalbos (OL C 74, p. 9, toliau – gairės), daugelį sektorių apimančios gairės bei Reglamentas Nr. 70/2001, numatytomis nuostatomis.

33 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad ginčijamas reglamentas buvo priimtas remiantis Reglamentu Nr. 994/98 ir kad pagal EB 249 straipsnį jis yra privalomas ir visuotinai taikomas aktas. Tačiau gairės ir daugelį sektorių apimančios gairės nėra pagrįstos nei Sutartimi, nei pagal ją priimtu teisės aktu. Iš to išplaukia, kad kolizijos atveju pirmenybė teikiama ginčijamo reglamento nuostatoms, o ne gairių ar daugelį sektorių apimančių gairių nuostatoms (dėl gairių galios santykio su Sutarties normomis žr. 2000 m. spalio 5 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-288/96, Rink. p. I-8237, 62 punktą ir 2002 m. kovo 7 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-310/99, Rink. p. I-2289, 52 punktą).

34 Ginčijamo reglamento aiškumo taip pat nepaveikia jo taikymo srities bei jame įtvirtintų valstybės pagalbos suderinamumo su bendrąja rinka sąlygų ir Reglamento Nr. 70/2001 taikymo srities bei jame įtvirtintų suderinamumo sąlygų dalinė kolizija.

35 Belgijos vyriausybė tvirtina, kad maišatis kyla, be kita ko, dėl vienos iš abiejuose reglamentuose esančios suderinamumo sąlygos skirtingumo, susijusio su laikotarpiu, kurį sukurtos darbo vietos turi būti išlaikomos, kai pagalba suteikiama mažoms ir vidutinėms įmonėms. Iš tikrųjų ginčijamo reglamento 4 straipsnio 4 dalies b punkte reikalaujama dvejų metų, o Reglamento Nr. 70/2001 4 straipsnio 6 dalies c punkte tas pats laikotarpis lygus penkeriems metams.

36 Reikia pastebėti, kad šie du reglamentai yra vienas su kitu nesusiję ir jais siekiama skirtingų tikslų. Be to, kitos juose įtvirtintos suderinamumo sąlygos, atsižvelgiant ypač į ginčijamo reglamento 4 straipsnio 4 dalies c punktą ir Reglamento Nr. 70/2001 4 straipsnio 6 dalies a punktą, ar atitinkamos pastarųjų taikymo sritys visiškai nesutampa. Tokiomis aplinkybėmis atsižvelgiant į ginčijamo reglamento 3 straipsnio 1 dalį ir reglamento Nr. 70/2001 3 straipsnio 2 dalį yra aišku, kad pagalbos planas yra suderinamas su bendrąja rinka ir apie jį pranešti nereikia, jei jis patenka į taikymo sritį ir tenkina visas ginčijamo reglamento sąlygas, įskaitant esančią jo 4 straipsnio 4 dalies b punkte, arba patenka į Reglamento Nr. 70/2001 taikymo sritį ir tenkina jame įtvirtintas sąlygas, įskaitant tą, kuri įtvirtinta pastarojo reglamento 4 straipsnio 6 dalies c punkte.

37 Taigi reikia konstatuoti, kad Belgijos vyriausybė neįrodė, jog pirmiau nurodytų Bendrijos tekstų, kurie vienas kitą papildo, koegzistavimas pakenktų pačio ginčijamo reglamento aiškumui.

38 Antra, Belgijos vyriausybė mano, kad ginčijamo reglamento taikymo srities apibrėžimui trūksta aiškumo, nes ekonomikos sektoriai, kurie negali gauti pagalbos darbo vietoms kurti pagal šio reglamento 4 straipsnio 3 dalį, skiriasi nuo tų, kurie nurodyti jo 1 straipsnyje, kuriame apibrėžiama to paties reglamento taikymo sritis ir kai kurie sektoriai iš jos pašalinti.

39 Šiuo klausimu reikia pastebėti, kad ginčijamo reglamento 1 straipsnis apriboja jo bendrą taikymo sritį, o to paties reglamento 4 straipsnio 3 dalis yra susijusi tik su pagalbos planais darbo vietoms kurti regionuose ir sektoriuose, galinčiuose gauti regioninę pagalbą. Iš to matyti, kad šio 4 straipsnio 3 dalis turi būti laikoma *lex specialis* minėto 1 straipsnio atžvilgiu, todėl šiam 4 straipsniui turi būti teikiama pirmenybė prieš 1 straipsnį tais atvejais, kuriuos jis konkrečiai numato. Taigi ginčijamo reglamento taikymo sritis yra visiškai aiški.

40 Trečia, Belgijos vyriausybė kaltina tuo, kad trūksta aiškumo ginčijamo reglamento 2 straipsnio f ir i punktuose pateiktam palankių sąlygų neturinčio darbuotojo apibrėžimui, pagal kurį šiai darbuotojų kategorijai priklauso „bet kuris asmuo, jaunesnis nei 25 metų amžiaus arba nuo kurio dieninio mokslo baigimo nepraėjo dveji metai ir kuris prieš tai nebuvo pradėjęs dirbti pirmo reguliariai apmokamo darbo“. Toks apibrėžimas nepatikslina, ar jaunesni nei 25 metų asmenys savaime neturi palankių sąlygų, ar jie turi dar tenkinti kitą kriterijų, susijusį su pirmo reguliariai apmokamo darbo nebuvimu.

41 Šią nuostatą reikia nagrinėti kaip siekiančią, kad valstybės pagalba pasinaudotų asmenys, susiduriantys su sunkumais pradedant dirbti pirmą reguliariai apmokamą darbą baigus dieninį mokslą, nes tokius asmenis darbdaviai gali laikyti mažiau produktyviais dėl bendros darbo patirties visiško neturėjimo.

42 Todėl iš šios nuostatos tikslo išplaukia, kad asmuo priskirtinas palankių sąlygų neturinčių darbuotojų kategorijai tik tuo atveju, jei jis tuo pat metu atitinka du kriterijus. Pirma, jis turi būti daugiausiai 25 metų amžiaus arba, jei jis yra vyresnis, nuo jo dieninio mokslo baigimo turi būti nepraėję dveji metai. Antra, jis dar neturi būti pradėjęs dirbti pirmo reguliariai apmokamo darbo.

43 Šį aiškinimą patvirtina kitų ginčijamo reglamento 2 straipsnio nuostatų analizė. Iš tikrųjų to paties reglamento 2 straipsnio f punkto viii papunktyje pateikiamas palankių sąlygų neturinčio darbuotojo apibrėžimas taip pat nurodo asmenis, kurie yra jaunesni nei 25 metų, tačiau daroma prielaida, kad anksčiau jis dirbo, bet paskui ilgą laiką buvo bedarbis, o tai sudaro nepalankias sąlygas šiems jauniems darbuotojams stengiantis grįžti į darbo rinką. Be to, pagal šį kitą apibrėžimą jaunesni nei 25 metų asmenys patenka į ilgalaikių bedarbių kategoriją. Tačiau, jei Komisija ketino jaunesnius nei 25 metų jaunuolius pripažinti neturinčiais palankių sąlygų vien dėl jų amžiaus, pastarųjų nereikėtų nurodyti kitame apibrėžime, pagal kurį jie aiškiai patenka į ilgalaikių bedarbių kategoriją.

44 Be to, ginčijamo reglamento 2 straipsnio f punkto i papunktis neturėtų būti laikomas stokojančiu aiškumo ir dėl to pažeidžiančiu teisinio saugumo principą.

45 Ketvirta, Belgijos vyriausybė kaltina tuo, kad ginčijamam reglamentui trūksta aiškumo dėl ryšio tarp 4 straipsnio, kuris reglamentuoja pagalbą darbo vietoms kurti, 5 straipsnio, susijusio su palankių sąlygų neturinčių ir neįgaliųjų darbuotojų įdarbinimu, ir 6 straipsnio, skirto nuolatinei pagalbai neįgaliųjų darbuotojų užimtumui. Šios vyriausybės teigimu, šis reglamentas aiškiai nepatikslina sąlygų, kurios taikomos tuo atveju, kai pagalba tuo pat metu atitinka dviejuose iš šių straipsnių įtvirtintus kriterijus.

46 Reikia konstatuoti, kad iš bendros ginčijamo reglamento struktūros ir tikslo matyti, jog minėtuose straipsniuose numatytomis išlygomis siekiama skirtingų tikslų ir jog juose įtvirtintos suderinamumo sąlygos iš esmės viena su kita nesusijusios. Be to, jei pagalba tenkina vieno iš straipsnių sąlygas, ji yra suderinama su bendrąja rinka,

nesvarbu, kad ji taip pat gali tenkinti vieno iš kitų šių straipsnių sąlygas. Jei ginčijamo reglamento 8 straipsnio 4 dalis leidžia tam tikromis sąlygomis įvairių nuostatų kriterijus atitinkančios pagalbos sujungimą, ji vis dėlto nepakeičia kiekvienoje iš jų įtvirtintos pagalbos suteikimo sąlygų. Todėl ryšys tarp ginčijamo reglamento 4, 5 ir 6 straipsnių yra visiškai aiškus.

47 Penkta, Belgijos vyriausybė kaltina tuo, kad ginčijamo reglamento 8 straipsnio 4 dalies pirmoji pastraipa nėra aiški. Pirma, ši nuostata nenurodo, ar regioninė pagalba darbo vietoms kurti gali būti „kita valstybės pagalba" 8 straipsnio 4 dalies pirmosios pastraipos prasme ir todėl sujungiama su pagal to paties reglamento 5 ir 6 straipsnius teikiama pagalba, jei dėl tokio sujungimo bendrosios pagalbos intensyvumas neviršija 100 % darbo užmokesčio sąnaudų, ar ji turi būti laikoma pagalba užimtumui šio reglamento 5 straipsnio prasme ir tokio sujungimo intensyvumas neturi viršyti 50 ar 60 % darbo užmokesčio sąnaudų, kaip numato pastaroji nuostata. Antra, žodžių junginys „bet kuris darbo laikotarpis" neleidžia suprasti, ar jis neįgaliųjų arba palankių sąlygų neturinčių darbuotojų atveju nukreipia į visą jų darbo laikotarpį, ar tik į laikotarpius, per kuriuos įmonė turi išlaikyti darbo vietą, t. y. dvejų ar trejų metų laikotarpį, nurodytą ginčijamo reglamento 4 straipsnio 4 dalies b punkte ar dvylikos mėnesių laikotarpį, nurodytą to paties reglamento 5 straipsnio 3 dalies b punkte.

48 Visų pirma žodžių junginyje „kita valstybės pagalba" nėra jokio apribojimo, todėl nurodyta pagalba gali būti regioninė pagalba darbo vietoms kurti. Dėl žodžių junginio „bet kuris darbo laikotarpis" reikia konstatuoti, kad Belgijos vyriausybė nepasiūlė jokio argumento, kad pagrįstų teiginį, jog šis žodžių junginys taip pat gali nurodyti laikotarpį, kurį įmonė turi išlaikyti darbo vietą. Be to, tokio aiškinimo reikia atsisakyti atsižvelgiant į nagrinėjamo teksto redakcijų įvairiomis kalbomis atitinkamų formuluočių palyginimą, t. y. anglišką tekstą („period for which the worker or workers are employed"), prancūzišką („toute période d'emploi"), vokišką („während

der Beschäftigung des oder der betreffenden Arbeitnehmer"), ispanišką („período de contratación de los trabajadores") bei itališką („periodo di occupazione dei lavoratori considerati"). Minėtas žodžių junginys aiškiai nurodo laikotarpį, kuriam neįgalusisis arba palankių sąlygų neturintis darbuotojas iš tikrųjų yra įdarbinamas.

49 Šešta, Belgijos vyriausybė mano, kad ginčijamas reglamentas sukuria painiavą nukreipdamas į savo 4 straipsnio 3 dalyje esančią grynosios pagalbos intensyvumo sąvoką, nors iš tikrųjų joje naudojama bendrosios pagalbos intensyvumo sąvoka. Iš tikrųjų būtų sudėtinga pastarąjį intensyvumą paversti grynosios pagalbos intensyvumu.

50 Vis dėlto reikia pastebėti, kad Belgijos vyriausybė nepateikė jokio konkretaus argumento, kuris konkrečiai įrodytų tokį sudėtingumą. Todėl kaltinimas yra atmestinas.

Dėl antros pirmojo ieškinio pagrindo dalies

51 Belgijos vyriausybė teigia, kad ginčijamu reglamentu nebuvo laikytasi nei Reglamento Nr. 994/98 1 straipsnyje įtvirtintų terminų, nei šio reglamento tikslo, kuris pagalbos suderinamumo su bendrąja rinka atžvilgiu reikalauja, kad Komisija paprasčiausiai kodifikuotų savo ankstesnę praktiką, ir todėl nenumato naujų griežtesnių kriterijų nustatymo.

52 Reikia pastebėti, kad niekas 1 straipsnio formuluotėje neleidžia tvirtinti, jog Komisija turėjo įtvirtinti suderinamumo kriterijus aklai atsižvelgdama į savo ankstesnę praktiką ir negalėdama jų keisti. Iš tikrųjų ši nuostata tik bendrai nurodo, kad išimtis įtvirtinantis reglamentas, susijęs su pagalba užimtumui, turi patikslinti ribas, susijusias su pagalba ir pagalbos jungimo sąlygomis, nenustatydamas konkretaus minėtų kriterijų turinio.

53 Be to, iš šio reglamento 4 konstatuojamosios dalies išplaukia, kad didelė Komisijos patirtis valstybės pagalbos srityje paprasčiausiai paskatino Tarybą ją įgalioti apibrėžti suderinamumo kriterijus. Iš tikrųjų netiesiogiai Komisijai taip buvo pasiūlyta panaudoti šią praktiką įtvirtinant jų turinį. Tačiau Tarybos teisės aktais suteikti įgaliojimai vis dėlto neturi būti aiškinami kaip siūlantys Komisijai apsiriboti vien paprastu ankstesnės praktikos kodifikavimu ir nenaudoti savo patirties įtvirtinant naujus, net griežtesnius nei galiojantys, kriterijus.

54 Be to, tai, kad Reglamente Nr. 994/98 nėra numatytas pereinamojo laikotarpio priemonių priėmimas siekiant, kad esami pagalbos planai atitiktų naujus ginčijamame reglamente nustatytus kriterijus, negali, priešingai nei teigia Belgijos vyriausybė, apriboti Komisijai suteiktų įgaliojimų. Iš tikrųjų naujų pagalbos taisyklių, taikomų naujai pagalbai, priėmimas neturi jokios reikšmės esamiems pagalbos planams, todėl pereinamojo laikotarpio priemonės būtų nenaudingos. Dar daugiau, nėra jokio ypatingo ryšio tarp vykdomosios kompetencijos apimties ir pereinamojo laikotarpio nuostatų buvimo ar nebuvimo reglamente, kuriuo suteikiami įgaliojimai.

55 Todėl pirmasis ieškinio pagrindas yra atmestinas.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo

Dėl pirmos antrojo ieškinio pagrindo dalies

56 Belgijos vyriausybė tvirtina, kad apsiribojant teiginiu, jog ginčijamas reglamentas taikomas planams, kurie laikomi valstybės pagalba EB 87 straipsnio 1 dalies prasme, ir neapibrėžiant valstybės pagalbos sąvokos, minėtas reglamentas pažeidžia teisinio saugumo principą, pagal kurį teisės aktas turi būti aiškus ir nuspėjamas. Be to, nesant tokio apibrėžimo, nustatoma pareiga, kad apie užimtumą remiančias priemones turi būti pranešta Komisijai, nes priešingu atveju, atsižvelgiant į valstybių narių konstitucinius ypatumus, ir ypač į kai kurių iš jų regionalizmą, ginčijamas reglamentas pažeidžia ir subsidiarumo bei proporcingumo principus.

57 Šiuo klausimu reikia priminti, kad EB 7 straipsnio 1 dalies antroji pastraipa nustato, jog kiekviena institucija veikia neviršydama šios Sutarties jai suteiktų įgaliojimų.

58 Nagrinėjamu atveju Reglamentu Nr. 994/98 Taryba suteikė Komisijai teisę pripažinti, kad tam tikrų kategorijų pagalba neprieštarauja bendrajai rinkai, ir apie ją pranešti nereikia. Remdamasi EB 87 straipsniu Taryba apsiribojo įgaliodama Komisiją įgyvendinti šio straipsnio 3 dalį, nustatančią to paties straipsnio 1 dalyje įtvirtinto pagalbos nesuderinamumo principo išimtis. Tačiau ji neįgaliojo Komisijos aiškinti EB 87 straipsnio 1 dalies, kuri apibrėžia valstybės pagalbos sąvoką. Taigi Komisija nebuvo kompetentinga pateikti privalomą ir bendrą valstybės pagalbos sąvokos apibrėžimą. Taip ji veikė neviršydama savo įgaliojimų ir todėl nepažeidė bendrųjų teisinio saugumo, subsidiarumo ir proporcingumo principų.

Dėl antros antrojo ieškinio pagrindo dalies

59 Belgijos vyriausybė teigia, kad 2 straipsnio f punkte įtvirtinus palankių sąlygų neturinčių darbuotojų, kurie gali gauti 5 straipsnio pagrindu teikiamą pagalbą, kategorijų baigtinį sąrašą, ginčijamu reglamentu visų pirma buvo pažeistas proporcingumo principas. Iš tikrųjų nacionalinės valdžios institucijos prarado galimybę vykdyti visų palankių sąlygų neturinčių darbuotojų reintegravimo politiką, nes kai kurie iš jų priklauso šioms vietovės ypatumų nulemtoms kategorijoms, kurios neatitinka ginčijamame reglamente pateikto apibrėžimo.

60 Pagal minėtą apibrėžimą palankių sąlygų neturintis darbuotojas reiškia „bet kurį asmenį, priklausantį kategorijai, kuriai sunku patekti į darbo rinką be paramos, t. y. asmenį, atitinkantį bent vieną iš šių (vienuolikos) kriterijų", kurių pateikiamas sąrašas yra baigtinis ir kurie apima, pavyzdžiui, jaunimą, migruojančius darbuotojus arba ilgalaikius bedarbius.

61 Proporcingumo principo pažeidimas reiškia, kad Bendrijos teisės aktas teisės subjektams nustato pareigą, kuri viršija tai, kas yra tinkama ir būtina šio akto siekiamam tikslui įgyvendinti.

62 Tačiau darbuotojų, kurie nepatenka į palankių sąlygų neturinčių darbuotojų apibrėžimą, naudai taikomų priemonių atžvilgiu ginčijamas reglamentas nenumato jokios naujos pareigos. Nenurodžius minėtų priemonių, joms taikomas pranešimo reikalavimas, kuris jau buvo nustatytas EB 88 straipsnio 3 dalimi. Todėl Komisija proporcingumo principo nepažeidė.

63 Be to, Belgijos vyriausybė mano, kad įtvirtindama minėtą palankių sąlygų neturinčių darbuotojų kategorijų baigtinį sąrašą Komisija, be kita ko, pažeidė Bendrijos veiksmų darnumo principą, motyvuodama tuo, kad ginčijamas reglamentas sudaro didelių kliūčių nacionalinei darbo rinkos politikai, kuriai Bendrija siekia sudaryti palankias sąlygas.

64 Reikia konstatuoti, kad Komisija neturi pažeisti darnumo tarp EB 87 ir 88 straipsnių bei kitų Sutarties nuostatų (šiuo klausimu žr. 1993 m. birželio 15 d. Sprendimo *Matra prieš Komisiją*, C-225/91, Rink. p. I-3203, 42 punktą).

65 Tarp šių nuostatų figūruoja EB 127 straipsnis, kuris numato, kad Bendrija siekti didelio užimtumo padeda skatindama valstybių narių bendradarbiavimą bei remdama, o prireikus ir papildydama jų veiklą. Be to, pagal šią nuostatą į tikslą siekti didelio užimtumo atsižvelgiama nustatant ir įgyvendinant Bendrijos politikos bei veiklos kryptis.

66 Todėl Komisija turi išlaikyti reikiamą darnumą tarp savo politikos pagalbos srityje ir Bendrijos veiksmų užimtumo srityje.

67 Vis dėlto valstybės pagalbos srityje Komisija turi didelę diskreciją, kurios įgyvendinimas apima Bendrijos kontekste atliekamą ekonominės ir socialinės sistemos vertinimą (žr. 1991 m. kovo 21 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-303/88, Rink. p. I-1433, 34 punktą ir 2000 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Vokietija*

prieš Komisiją, C-156/98, Rink. p. I-6857, 67 punktą). Taip pat yra, kai Komisija nori pasiekti tikslą bendrojoje rinkoje užtikrinti neiškraipytą konkurenciją kartu su kitais Bendrijos tikslais, kaip antai užimtumo skatinimas.

68 Kai Komisija turi tokią didelę vertinimo laisvę, kontroliuodamas tokios laisvės įgyvendinimo teisėtumą Teisingumo Teismas negali savo vertinimu pakeisti kompetetingos valdžios institucijos vertinimo, o turi apsiriboti analize, ar pastaroji institucija padarė akivaizdžią klaidą, ar piktnaudžiavo įgaliojimais, arba ar ši institucija akivaizdžiai neviršijo savo diskrecijos ribų (žr. minėto sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 26 punktą ir 2002 m. kovo 12 d. Sprendimo *Omega Air ir kt.*, C-27/00 ir C-122/00, Rink. p. I-2569, 64 punktą).

69 Šiuo atveju svarbu konstatuoti, kad Belgijos vyriausybė nepateikė jokio argumento, kuris įrodytų, jog Komisijos vertinimas turėjo tokių trūkumų. Todėl kaltinimas yra atmestinas.

Dėl trečios antrojo ieškinio pagrindo dalies

70 Belgijos vyriausybė teigia, kad palikdamas galioti ankstesnius pagalbos planus, kuriems Komisija davė išankstinį sutikimą, tačiau nustatydamas naują griežtesnę tvarką naujiems pagalbos planams, ginčijamas reglamentas pažeidžia nediskriminavimo principą. Jei Komisija siekė įtvirtinti griežtesnius suderinamumo kriterijus, šis

principas reikalauja, jog ji imtųsi reikiamų priemonių, kad esamą pagalbą suderintų su ginčijamu reglamentu.

71 Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką vienodo požiūrio ir nediskriminavimo principai reikalauja, jog panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai, jeigu toks požiūris nėra objektyviai pateisinamas (2004 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-304/01, Rink. p. I-7655, 31 punktas ir 2004 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Swedish Match*, C-210/03, Rink. p. I-11893, 70 punktas).

72 Šioje byloje ginčijamas reglamentas vienodai traktuoja pagalbos suteikimą pagal planus, kurie buvo parengti po jo įsigaliojimo. Tačiau jis nevienodai traktuoja pagalbos suteikimą pagal planus, kuriuos Komisija pripažino suderinamus iki jo įsigaliojimo, ir pagal planus, kurie buvo pripažinti suderinami pagal naujas minėtame reglamente įtvirtintas suderinamumo sąlygas. Iš tikrųjų pati Komisija neginčija, kad pastarasis reglamentas įtvirtina griežtesnes suderinamumo sąlygas už tas, kurias ji taikė anksčiau.

73 Vis dėlto toks požiūris yra objektyviai pagrįstas. Pirma, iš Komisijos negalima atimti galimybės įtvirtinti griežtesnių suderinamumo sąlygų, jeigu to reikalauja bendrosios rinkos raida ir neiškraipytos konkurencijos joje tikslas. Antra, ji negali vienašališkai esamų pagalbos planų suderinti su naujomis ginčijamo reglamento suderinamumo sąlygomis, pažeisdama EB 88 straipsnio 1 ir 2 dalyse įtvirtintą procedūrą. Toks požiūris reikštų atgalinio veikimo minėtam reglamentui suteikimą. Be to, jis pažeistų teisinio saugumo principą ir atitinkamų asmenų teisėtus lūkesčius.

74 Todėl Komisija nepažeidė nediskriminavimo principo.

75 Taigi antrasis ieškinio pagrindas yra atmestinas.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo

76 Belgijos vyriausybė teigia, kad ginčijamas reglamentas pažeidžia Sutartį, nes jis grindžiamas teisiniu pagrindu, kuris jau nebegalioja. Iš tikrųjų Amsterdamo sutartimi, vėlesne nei Reglamentas Nr. 994/98, buvo įterpta nauja 137 straipsnio 3 dalis, kuria paskiriama Tarybai imtis priemonių finansinių įnašų užimtumui skatinti. Iš to išplaukia, kad Komisijai Reglamentu Nr. 994/98 suteikti įgaliojimai nustojo galioti minėtame straipsnyje numatytų sričių atžvilgiu. Be to, Belgijos vyriausybė nurodo prieštaravimą dėl šio reglamento teisėtumo tiek, kiek jis buvo ginčijamo reglamento teisinis pagrindas ir prieštarauja Amsterdamo sutarties nuostatoms, kurios tokio įgaliojimo Tarybos reglamentu nesuteikia. Dėl tų pačių priežasčių EB 137 straipsnio 1 dalis nenumatė priemonių, susijusių su darbuotojų, pašalintų iš darbo rinkos, integracija, priėmimo.

77 Reikia visų pirma konstatuoti, kad net darant prielaidą, jog Tarybos Komisijai suteiktų įgaliojimų tikslas yra užimtumo skatinimas, tokie teisės aktu suteikti įgaliojimai neatima iš Tarybos jos kompetencijos, kurią ji turi pagal EB 137 straipsnį.

78 Be to, pastarosios nuostatos pakeitimas Amsterdamo sutartimi jokios reikšmės šioje byloje neturi. Reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Bendrijos

kompetencijos kontekste teisinio pagrindo teisės aktui parinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė priežiūra. Tokiems kriterijams, *inter alia,* priskirtinas teisės akto tikslas ir turinys (ypač žr. 2000 m. balandžio 4 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-269/97, Rink. p. I-2257, 43 punktą ir 2001 m. sausio 30 d. Sprendimo *Ispanija prieš Tarybą*, C-36/98, Rink. p. I-779, 58 punktą).

79 Jeigu Bendrijos teisės akto analizė parodo, kad juo siekiama dvigubo tikslo arba jis turi dvi sudedamąsias dalis, ir jei viena iš jų yra laikytina pagrindine ar dominuojančia, o kita tik papildoma, teisės aktas turi būti grindžiamas tik vienu teisiniu pagrindu, t. y., kurio reikalauja tikslas arba pagrindinė ar dominuojanti dalis (žr., be kita ko, 1999 m. vasario 23 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą*, C-42/97, Rink. p. I-869, 39 ir 40 punktus bei minėto sprendimo *Ispanija prieš Tarybą* 59 punktą).

80 Taigi šioje byloje, net jei Reglamentas Nr. 994/98 ir ginčijamas reglamentas daro tam tikrą įtaką užimtumo skatinimui, pagrindinis jų tikslas yra apibrėžti pagalbą, kuri yra suderinama su bendrąja rinka, ir atleisti nuo pareigos apie ją pranešti. Be to, jie, *inter alia,* įgyvendina EB 87 straipsnio 3 dalį, kuri nustato, kad bendrajai rinkai neprieštaraujančia gali būti laikoma pagalba, kuri konkurencijos Bendrijoje nepaveikia taip, kad prieštarautų bendram interesui.

81 Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad Taryba pagrįstai priėmė Reglamentą Nr. 994/98 EB sutarties 94 straipsnio (po pakeitimo – EB 89 straipsnis) pagrindu ir kad šis reglamentas galėjo būti ginčijamo reglamento pagrindas net Amsterdamo sutartimi įterpus EB 137 straipsnį.

82 Todėl trečiasis ieškinio pagrindas yra atmestinas.

83 Kadangi nė vienas iš Belgijos Karalystės nurodytų pagrindų nebuvo pagrįstas, ieškinys yra atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

84 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti iš Belgijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas ir pastaroji pralaimėjo, ji padengia bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. Ieškinį atmesti.

2. Priteisti iš Belgijos Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.